

edicions
Sidillà

Dossier de premsa

Treure's la feina de sobre

Edgar Illas

Ni els dards no trobem sencers del tot a *Màquina de dards*, el primer conte de *Treure's la feina de sobre*. A alguns, els falta una ala; a d'altres, és la punxa que és guerxa; en els més masegats, de guerxo ho és tot el dard. Si hi parléssim, ben probablement no ens ho sabrien ni dir, però és també volant igual d'alacaguts com sobreviuen els individus desclassats i, alhora, arrelats en els espais del rerepaís, mig idíl·lics, mig ruïnosos, d'aquest recull de 25 contes.

Edgar Illas ens hi narra les veus d'alguns joves esverats, de comercials alcohòlics, d'emprenedors desastrosos, d'immigrants capbuits, de dones de fer feines ploraires.

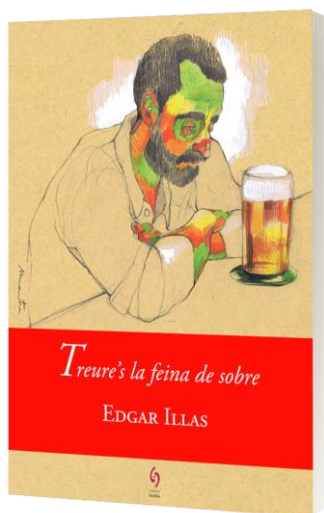
Personatges que parlen i parlen per expressar la buidor, el desencís que deixa la pèrdua de les il·lusions, però que miren d'apuntar els dards de les seves paraules cap a la diana de la supervivència.

Edgar Illas (Olot, 1975) és escriptor i professor d'estudis catalans a Indiana University, Bloomington.

Es va llicenciar en Teoria de la Literatura i Literatura Comparada a la Universitat Autònoma de Barcelona el 1999 i es va doctorar al departament d'Estudis Romànics de Duke University el 2007.

És autor de les novel·les *El gel de bany sobre l'esponja* (Columna, 2003) i *Ball de bastons* (Galerada, 2014), i de l'assaig *Thinking Barcelona: Ideologies of a Global City* (Liverpool University Press, 2012). També ha publicat diversos articles sobre literatura, arquitectura i política catalana contemporània. Col·labora habitualment a *El Punt Avui*.

Càgum Déu, vai dir, ho solucionaràs aviat, això, mecàgum Déu. Disculpi que renegui, però és que aquells malparits em van acollonar tota la vida. Pensi que jo, no és pas per res, però havia set un treballador de primera. Si calia hi anava els dissabtes i tot, i amb el fred de l'hivern i amb la calor a l'estiu, no vai estar mai malalt, ni un dia en trenta-vuit anys. Però l'amo i aquell fill de puta del seu fill sempre em van acollonar. Perquè miri, l'amo és l'amo, però que t'acolloni el fill, que no és ningú, que només és qui és per ser el fill de l'amo, perquè ell no havia pas pujat el negoci ni havia fet res, ja s'ho havia trobat tot fet, això sí que em tocava els collons.

Se n'encardaven que anés de putes el cap de setmana. Se n'encardaven sobretot d'això. Els dilluns deien: «Què, ja se t'ha aixecat aquest cap de

Contacte premsa:

Chordà Comunicació | neus@neuschorda.com | mòbil 630043672

set mana? Si no, et puc deixar una mica de Viagra». I sempre era lo mateix. I els divendres deien: «Hòstia avui aquesta paret l'has feta ben torta, a veiam si demà et passa lo mateix a Fontcoberta i no se t'aixeca recta». Colla de matats. Era un vici que tenia, ja ho reconec. Però era el meu únic vici. No fumo ni bec. I he sigut solter tota la vida. A les dones sempre els hi he fet fàstic, cosa que de fet a mi ja m'ha anat bé, perquè m'agrada fer la meua i no m'agrada que em toquin els collons. Sempre haver de comprar regals i haver d'anar a fer volts. Que rentin el cotxe elles, sap què vui dir?

Per això hi anava els dissabtes al vespre i a vegades el diumenge a la tarda. En total hi anava un parell de cops per setmana, tampoc no és tant. Fontcoberta és al costat de Banyoles, i al lloc aquell en deien l'Edén, que després el van tancar perquè es veu que hi traficaven amb noies brasilenyes o de no sé on. Però n'hi havia de tot arreu. A mi m'agradaven molt les russes, que de fet eren ucraïanes, sobretot. Les sud-americanes eren més enganxoses, feien molt de teatre i et deien: «Mi amor, qué guapo eres», falses com un duro sevillano. En canvi, les russes no deien gaire res, moltes no sabien l'idioma, com a màxim et demanaven com et dius, i de què treballes, i para de comptar. Jo deia Miquel, del ram de la construcció, i anàvem per feina. A vegades feien uns ulls tristos i aquella cara d'haver passat gana, i això m'emprenyava una mica, perquè em sabia greu que s'haguessin de guanyar la vida així. Però, miri, a tothom li emprenya haver d'anar a treballar i bé hi hem de posar bona cara. A mi a la feina m'acollonaven anant i tornant, i també m'havia d'aguantar. En aquest món ens hem d'aguantar tots, i jo em vai aguantar durant trenta-vuit anys fins que vai dir prou.

Treure's la feina de sobre **Edgar Illas**

202 pàgines | 16 €

Il·lustració de la coberta: **Montse Mayol**

Edicions Sidillà

Contacte premsa:

Chordà Comunicació | neus@neuschorda.com | mòbil 630043672